

Willow Rose
Verdwenen

Vertaald door Corry van Bree

De Fontein

Proloog

Cocoa Beach, Florida

Marissa Clemens glimlachte zoals alleen een moeder dat kan als ze naar haar kind kijkt. Haar vierjarige dochtertje Emma danste in de achtertuin terwijl Marissa in de keuken avondeten maakte en haar tegelijkertijd door het raam in de gaten hield.

‘Kijk eens, mama!’

Emma droeg een tutu die opvloog terwijl ze rondjes draaide. Ze had roze Crocs aan haar voeten en had blote benen. Boven de tutu droeg ze haar favoriete T-shirt met glittereenhoorns en regenbogen. Het was duidelijk dat ze het al heel vaak had gedragen omdat de meeste glitters eraf waren gevallen. Marissa vroeg zich af of ze het weg moest gooien, maar Emma was er zo gek op dat ze het niet durfde. Emma’s rossige, krullende haar zat in de war en viel telkens weer in haar gezicht. Haar glimlach was de mooiste op de hele planeet en was in staat om alle hardheid in Marissa weg te laten smelten.

‘Kijk, ik dans!’ Emma imiteerde een video van YouTube die ze had bekeken, met een groep jonge meisjes die aan het twerken waren. Haar moeder moest lachen, ook al was het een beetje ongepast, maar de aanblik van het vierjarige twerkende meisje was gewoon te schattig.

Marissa keek naar de aardappels die ze aan het schillen was en stond zichzelf heel even toe om zich gelukkig te voelen. Kon ze eindelijk ontspannen? Waren ze veilig?

Stel dat het vanaf nu goed zou blijven?

Marissa durfde het niet te geloven. Ze schudde haar hoofd. Nee, het was te gevaarlijk om zichzelf toe te staan daarop te vertrouwen.

‘Mama, mama, mag ik naar het water gaan?’

De uitdrukking op Marissa's gezicht veranderde van het ene op het andere moment. Haar gelukkige glimlach verdween en er verscheen een frons op haar voorhoofd. Ze stak haar vinger op en hield oogcontact met Emma. Op die manier zorgde ze ervoor dat haar dochtertje haar aankeek en luisterde naar wat ze tegen haar zei. 'Nee. Zonder mama mag je niet naar de vijver.'

'Alsjeblieft? Ik wil de visjes zien,' zei Emma. Ze keek met een smekende blik in haar ogen naar Marissa.

Dat werkte meestal als Emma een snoepje wilde, maar niet als het hierom ging. De grote vijver die aan hun achtertuin grensde was Marissa's nachtmerrie. Ze had al vaak gedroomd dat ze haar daar zag drijven en alleen al bij de gedachte werd ze misselijk. Ze had zoveel opgeofferd om te komen waar ze nu waren en nam geen enkel risico.

'Nee.'

Emma trok een verdrietig gezicht, maar zag het volgende moment een eekhoorn die over het gras rende en besloot het beestje te volgen, waardoor ze de vijver vergat. Marissa keek naar haar terwijl ze praatte tegen het diertje dat naar de top van de palmboom was verdwenen.

'Mama, de eekhoorn is terug!'

Marissa keek nog een paar seconden naar Emma, waarna ze de laatste aardappel schildde. Het was nog steeds snikheet buiten, ook al was het inmiddels oktober, en ze moest ervoor zorgen dat Emma voldoende water dronk als ze buiten speelde. Ze deed de aardappels in een met boter ingevette schaal, strooide er kaas over en zette hem in de oven. De wasmachine liet haar irritante deuntje horen, waardoor ze wist dat het programma klaar was.

Marissa keek op haar horloge. Ze moest de kleren in de droger doen en daarvoor moest ze naar de garage. Ze aarzelde. Moest ze Emma vragen om binnen te komen terwijl ze dat deed? Nee, dat zou overdreven zijn. Ze had zo veel plezier buiten en kreeg frisse lucht.

Marissa liep naar de garage, opende het deurtje van de wasmachine, haalde de kleding eruit en stopte die in de droger. In de achtertuin kon Emma niets overkomen. Bovendien zou het maar

een paar minuten duren om de wasmachine leeg te halen en de droger aan te zetten. ‘Hooguit vijf minuten,’ zei ze tegen zichzelf. Ze deed de kleding in de droger terwijl ze het knagende gevoel van urgentie dat haar vertelde om naar buiten te gaan en te controleren hoe het met haar dochtertje was probeerde te negeren. Ze duwde het deurtje van de droger dicht, zette hem aan en staarde naar de rest van het vuile wasgoed in de mand. Ze moest eigenlijk nog een was aanzetten. Had ze daar tijd voor? Natuurlijk, er was niets aan de hand met Emma.

Marissa stopte wit wasgoed in de machine, deed er wasmiddel bij en drukte op de startknop. Met een goed gevoel omdat ze voorlag op haar eigen schema voor vandaag, haastte ze zich naar de keuken terug en keek uit het raam.

Ze zag Emma niet.

Er is geen reden om in paniek te raken. Ze speelt waarschijnlijk ergens waar ik haar niet kan zien. Er is niets aan de hand. Wat kan er in een afgesloten achtertuin gebeuren?

Haar hart klopte in haar keel terwijl ze de veranda op liep en een fles water uit de koelkast haalde. Ze had het gevoel alsof er een vochtige deken om haar heen werd gewikkeld, zoals normaal was in Florida als je vanuit de droge en koele lucht in de woning naar buiten ging. Ze haalde diep adem om zichzelf te kalmeren en voelde het zweet meteen op haar voorhoofd parelen. Dit was typisch Florida. Je kon doorweekt van het zweet zijn na de halve minuut die het kostte om van je huis naar je auto op de oprit te lopen.

‘Emma?’ zei ze. ‘Ik heb water voor je meegenomen, je moet eraan denken om voldoende te drinken zodat...’

Marissa zweeg. Ze keek naar de boom waar ze haar dochtertje tegen de eekhoorn had zien praten. Daar was ze niet, en ook niet tussen de struiken erachter of op de veranda. Ze draaide zich om en keek naar het kleine grasveld aan het eind van de tuin, waar Emma graag speelde, en waar ze eerder vandaag een theekransje met haar denkbeeldige vriendjes had gehouden, maar daar was ze ook niet.

‘Emma?’

Ze hoorde aan haar stem dat de paniek zich meester van haar be-

gon te maken en vanbinnen aan haar vrat alsof het een tumor was.

‘Emma?’

Ze rende de trap af en de tuin in, en keek wanhopig om zich heen naar het meisje. Haar stem was schrill terwijl ze haar naam telkens weer riep. Het kostte haar zelfs moeite om haar naam over haar lippen te krijgen vanwege de angst die door haar slanke lichaam raasde.

‘Emma? Emma?’

Marissa rende naar het hek aan het eind van de tuin en keek naar de poort. Die was nog steeds op slot.

Marissa draaide zich om en keek naar haar kleine rijtjeshuis. Emma was misschien aan de voorkant. Ze kalmeerde enigszins door de gedachte. Natuurlijk, daar zou ze zijn.

Ze rende langs het huis naar de voortuin. Ze zou boos op Emma moeten worden omdat ze dit deed terwijl ze wist dat het niet mocht. Misschien moest ze haar zelfs voor straf op de trap zetten. Het zou normaal gesproken geen probleem zijn, maar door de omstandigheden waaronder ze leefden kon Marissa niet voorzichtig genoeg zijn. Ze kon het risico niet nemen dat er een auto door de straat reed en iemand het kind zag.

Het werd op de trap zetten. Niet langer dan tien minuten. Misschien zou ze Emma bij wijze van compensatie na het eten ijs als toetje geven. Om haar weer blij te maken. Ja, dat zou ze doen. Marissa vond het niet prettig om haar dochtertje te moeten straffen.

‘Emma? Emma, kom hier. Je weet dat je niet –’

Marissa rende de voortuin in en bleef staan.

Hier was ze ook niet.

Waar kon ze in vredesnaam zijn?

Kon Emma binnen zijn? Is ze het huis in gegaan terwijl ik buiten was?

Het werd steeds moeilijker voor Marissa om kalm te blijven. Ze rende weer om het huis heen, het achterterras op en naar binnen. Het zweet druppelde van haar voorhoofd en bovenlip, en niet alleen vanwege de hoge vochtigheid en de hitte. Dit waren druppels van angst.

‘Emma? Verstop je niet voor me.’

Haar stem klonk boos, maar het was moeilijk om de angst te verbergen.

‘Alsjeblieft, Emma? Ik heb hier geen tijd voor, kom tevoorschijn.’

Ze keek in de woonkamer en de keuken, waarna ze de trap op rende en naar Emma’s kamer ging. Misschien was ze daar en was ze zich helemaal niet bewust van de paniekaanval van haar moeder. Ze zou op de grond zitten en met die grote mooie ogen naar haar opkijken terwijl ze geen idee had wat er zo dringend was.

‘Emma? Ben je hier?’

Ze duwde de deur open, maar er waren geen grote ogen die naar haar staarden, geen schattige glimlach of blond haar dat in de ogen van haar dochtertje viel.

Emma was er niet.

‘Emma!’ schreeuwde ze. ‘Emma!!’

Kon ze...? Zou hij?

Ze sloeg haar handen voor haar gezicht.

Denk dat niet. Zo mag je niet denken.

Ze haalde haar handen van haar gezicht en begon ongecontroleerd te trillen terwijl ze uit alle macht probeerde te kalmeren.

Denk na, Marissa. Denk na!

Ze keek uit het raam en kreunde toen ze bij het hek in het hoge gras dat allang gemaaid had moeten worden iets rozes zag liggen. Marissa kon nauwelijks ademen en sloeg een hand voor haar mond toen ze beseftte wat het was.

Het waren Emma’s roze schoenen.

I

Billie Ann

‘Je bent een bedrieger. Een leugenaar.’

Ik fluisterde de woorden tegen de vrouw die vanaf de spiegel naar me staarde. Eerlijk gezegd had ik geen idee meer wie ze was.

Ik stond naakt in mijn badkamer nadat ik onder de douche was geweest, met een handdoek rond mijn haar, dat eindelijk de vroegere lengte weer had. Ik staarde naar mijn borst en raakte het litteken aan op de plek waar mijn linkerborst ooit had gezeten. Het voelde vreemd. Mijn rechterborst zag er nog hetzelfde uit als altijd, maar ik vertrouwde hem niet meer. Ik had op de harde manier geleerd dat daar van alles in kon groeien.

Vandaag was het drie jaar geleden dat me werd verteld dat ik in remissie was. Mijn laatste controle had aangetoond dat de kanker niet was teruggekomen. Toch verliet het gevoel mijn lichaam niet. Toen ze me vertelden dat ik kanker had, was dat zo’n ongelofelijke, intense schok dat ik me nergens meer echt veilig voelde. Geen enkel deel van mijn lichaam voelde veilig, het had me in de steek gelaten. Ik dacht dat ik gezond was, maar mijn verraderlijke lichaam had andere plannen gehad.

Het kon terugkomen. Het kon altijd terugkomen. Die dreiging zou altijd boven mijn hoofd blijven hangen. Ik had het gevoel dat ik met een vervaldatum leefde en daarom wilde ik de situatie veranderen.

Ik moest stoppen met overleven en eindelijk gaan leven.

Ik zocht in de lade onder de wastafel en pakte het scheerapparaat van mijn man. Daarna deed ik de handdoek af en gooide hem op de vloer. Ik keek naar de bedrieger met haar lange natte haar dat tot over haar schouders hing.

Het was tijd om afscheid van haar te nemen.

Ik zette het scheerapparaat aan en plaatste het op mijn hoofd. Ik had dit eerder gedaan, maar om een andere reden. Destijds was het vanwege de kanker, omdat ik de dood in de ogen keek op het slagveld waaruit mijn lichaam bestond. Nu was het omdat ik het had overleefd. Ik had gewonnen.

Het scheerapparaat gleed door mijn haar alsof het boter was. Het voelde ongelofelijk bevredigend en er verscheen een glimlach op mijn gezicht terwijl ik de lange lokken krullend blond haar in de wastafel zag vallen. De vorige keer dat ik dit had gezien, was ik doodsbang geweest. Het vertegenwoordigde het verliezen van de controle. Nu nam ik die controle terug.

Het voelde geweldig. Nee, het was meer dan dat. Het voelde bevrijdend.

Ik liet het scheerapparaat over mijn hele hoofd glijden zodat er maar een halve centimeter haar overbleef. Ik wilde niet kaal zijn, maar stekeltjehaar hebben.

Toen ik klaar was, staarde ik naar de vrouw in de spiegel en glimlachte opnieuw. 'Daar ben je,' zei ik tegen haar, waarna ik het scheerapparaat schoonmaakte en teruglegde. Ik bekeek mijn spiegelbeeld nog een keer, streek met mijn hand over mijn hoofd en voelde het korte haar tegen mijn handpalm prikken.

Daarna trok ik mijn zwarte broek en blauwe overhemd aan, deed mijn riem met mijn politiepenning om en haalde mijn pistool uit de kluis. Ik keek in de passpiegel in mijn slaapkamer nog een keer naar mezelf. Ik voelde me goed.

Voor het eerst leek ik op mezelf.

Ik liep zenuwachtig maar vastberaden de trap af. De stemmen van mijn man Joe en de kinderen klonken in de keuken. Mijn hart bonsde terwijl ik naar binnen liep en ze zwijgend naar me staarden.

'Wow!' zei mijn zoon William. Hij had net een hap van zijn pannenkoek genomen en staarde met zijn mond wijd open naar me. William was veertien en ongelofelijk knap, maar op dit moment liet hij niet zijn beste kant zien.

Ik glimlachte zo nonchalant mogelijk.

'Wat heb je gedaan?' ging hij verder.

Ik raakte mijn haar aan, of eigenlijk het gebrek daaraan. 'Dit? Vind je het leuk?'

'Ik vind het stoer,' zei mijn zestienjarige dochter Charlene. 'Gemillimeterde kapsels zijn tegenwoordig helemaal in. Het is gaaf. Je lijkt op Kristen Stewart in die film die we gezien hebben. Je weet wel, waar ze onder water is.'

'Ik vind het er ook goed uitzien,' zei mijn negenjarige zoon Zack zonder van zijn telefoon op te kijken. Hij pakte zijn ontbijtbord en bracht het naar de vaatwasser. De anderen staarden niet meer naar me nu het nieuws over mijn haar oninteressant was geworden en liepen de keuken uit om zich klaar te maken voor school. Joe, onze golden retriever Zelda en ik bleven in de keuken achter.

Joe staarde naar me en vocht tegen zijn tranen. Zijn bovenlip trilde een beetje.

Ik glimlachte meelevend naar hem.

Hij schudde zijn hoofd. 'Waarom? Waarom heb je dit gedaan?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Ik vond dat het tijd voor een verandering was.'

Hij knikte en keek naar de broodtrommels die hij met boterhammen met pindakaas en jam vulde.

Ik beet op mijn lip, voelde zijn verdriet aan de andere kant van de keuken. Ik liep naar hem toe en raakte zijn schouder aan. 'Het komt goed.'

Hij keek op en raakte mijn hoofd voorzichtig aan. De tranen sprongen in zijn ogen. 'Je had net al je haar terug na...' Hij zweeg.

'Na de kanker. Dat mag je gewoon zeggen.'

Hij knikte. 'Ik weet het. Maar waarom heb je het allemaal afgeschoren?'

'Luister, Joe. Er gaan dingen veranderen. Voor ons allemaal.'

Hij bedwong zijn tranen. Mijn maag begon pijn te doen. Ik haatte het om hem zo te zien en haatte mezelf omdat ik hem dit aandeed.

'Dus... Je gaat hier echt mee door?' vroeg hij.

Ik ademde uit. De tranen sprongen ook in mijn ogen, maar ik verdrong ze. 'Het gaat niet weg. Dit soort dingen verdwijnt niet.'

Hij begon te huilen. Het brak mijn hart en ik omhelsde hem.

Hij fluisterde tussen zijn snikken door. 'Ik wil je niet kwijtraken.'
'Ssst,' zei ik. Zijn honderd kilo zware lichaam met een lengte van 1 meter 88 trilde in mijn armen. 'Je raakt me niet kwijt, lieverd. Dingen gaan veranderen, dat is waar, maar ik ben er nog steeds. We hebben samen kinderen. We zijn al achttien jaar bij elkaar. We gaan dingen uitzoeken, oké? Het is een proces. We bevinden ons allebei op onbekend terrein, maar er moet een manier zijn.'

Hij knikte en maakte zich los. 'Het spijt me. Ik weet dat dit voor jou ook niet gemakkelijk is, maar ik snap het gewoon niet. We zijn al zoveel jaar getrouwd, we hebben een geweldig leven samen, kinderen, alles erop en eraan. Ik blijf me maar afvragen hoe je niet kon weten dat je lesbisch bent. Is alles wat we hebben dan gewoon een leugen?'

Ik zuchtte. Dit was het enige waarop Joe zich kon focussen. 'Ik denk dat ik het niet wilde weten,' herhaalde ik de woorden die hij al eerder van me had gehoord. 'Diep vanbinnen heb ik het altijd geweten, maar ik wilde niet dat het zo was. Het was geen leugen, of misschien was het dat wel een beetje, maar ik loog ook tegen mezelf. Daarom is het zo moeilijk. Omdat ik het niet meer kan negeren. Ik moet mijn leven leiden zoals ik ben. Authentiek zijn. Het leven is kort en dat is niet zomaar een cliché. We hebben dit de afgelopen jaren op de harde manier geleerd. Ik heb dit nu nodig.'

Hij knikte opnieuw. Ik had hem dit na het avondeten, toen we met zijn tweeën waren achtergebleven, allemaal verteld. Het had me vier jaar gekost om voldoende moed te verzamelen om hem mijn diepste geheim, dat ik mijn hele leven voor iedereen verborgen had gehouden, eindelijk te vertellen. Ik was lesbisch. Ik voelde me aangetrokken tot vrouwen en dat was altijd zo geweest. Maar in mijn jeugd, met mijn religieuze ouders, was dat geen optie. Ik moest met een man trouwen en kinderen krijgen. Zo ging dat nu eenmaal. Dus deed ik dat. Ik trouwde met een geweldige man met wie ik drie prachtige kinderen heb gekregen, maar ik was niet gelukkig. Ik had diep vanbinnen het gevoel dat ik op de verkeerde plek was. Er ontbrak iets. Ik wist dat ik Joe's hart brak. We hadden elkaar beloofd dat we voor altijd bij elkaar zouden blijven terwijl ik nu niet wist of ik dat nog kon. De tijd begon op te raken, zo

voelde het in elk geval, en ik wilde mezelf zijn. Volkomen mezelf. Ook al betekende het dat ik het risico liep om alles wat ik had kwijt te raken.

Ik had dit nodig.

Ik was lesbisch.

Het was nog steeds heel moeilijk voor me om te zeggen, zelfs tegen mezelf.

Als je de tandpasta eenmaal uit de tube hebt geknepen, krijg je hem niet meer terug. Zo simpel was het.

Zelfs als het betekende dat ik alles vernietigde wat ik had opgebouwd. Mijn huwelijk, mijn gezin, misschien zelfs mijn carrière. Zou het moeilijker zijn om hogerop te komen? Hoe zouden mijn collega's reageren? Zouden ze walgen van mij en wie ik was?

Cocoa Beach was een plaatsje aan zee op een barrière-eiland waar iedereen elkaar kende en er vriendschappen tussen plaatselijke bewoners en agenten bestonden. Zou ik nog net zo veel respect van hen krijgen? En van mijn collega's? Of zou dat allemaal geruïneerd zijn doordat ik uit de kast was gekomen?

Mijn therapeut had me verteld om geen woorden zoals 'ruïneren' en 'kapotmaken' te gebruiken, vanwege de negatieve betekenis. Wat ik deed was positief; ik werd eindelijk degene die ik hoorde te zijn. Toch voelde het alsof ik mijn leven ruïneerde. Ik had alles, en nu gooide ik dat allemaal weg.

Dat was ook een van die woorden: weggooien. Volgens mijn therapeut kreeg ik een nieuw leven en daar moest ik me op concentreren, maar dat was ongelofelijk moeilijk. Ik voelde me egoïstisch. Het voelde alsof ik iets verkeerd deed, maar nu ik het mijn man had verteld, was er geen weg terug.

Joe boog zich naar voren en gaf een kus op mijn voorhoofd. Ik zag dat hij zijn tranen inhield. 'Ik hou zielsveel van je en wil niets liever dan dat je gelukkig bent. Ik vind het gewoon nog een beetje... Ik vind het moeilijk te bevatten.'

Ik slikte in een poging het enorme brok in mijn keel weg te krijgen. Ik wilde schreeuwen of vluchten of allebei tegelijk doen. We hadden vannacht nauwelijks geslapen. Joe had gewoeld en gedraaid en was elk halfuur opgestaan om heen en weer te lopen.

Ik wist dat ik de avond ervoor een bom had laten vallen. Ik wist dat hij nog steeds in shock was en tijd nodig had om het te verwerken. Maar verdomme, dat had ik ook, hoewel ik het al jaren met me meedroeg. Toch was het nog steeds nieuw voor me en ik bleef me afvragen of het het waard was.

‘Ik weet het,’ zei ik. ‘Het zal even duren voordat we eraan gewend zijn.’

‘Ik snap het gewoon niet,’ ging hij verder, waarna hij een slok koffie nam. Zijn huid was grauw van het gebrek aan slaap. Het was een marteling om hem zo te zien. Hij staarde voor zich uit en herhaalde steeds hetzelfde.

‘Ik snap het gewoon niet.’

Ik kon het hem niet kwalijk nemen. Nadat het jaren had geduurd voordat ik op dit punt was beland, was zijn leven van de ene op de andere dag ingestort.

We hadden afgesproken om ons leven voorlopig net als anders voort te zetten en de kinderen nog niets te vertellen. Daarmee wilden we wachten tot we wisten hoe we met deze situatie moesten omgaan. Tot we beslissingen hadden genomen die hun leven zouden beïnvloeden. Ik had Joe verteld over alle keren dat ik vroeger meisjes had gekust als ik te veel had gedronken en dat het pasgeleden weer was gebeurd.

Joe gaf me een kop koffie zonder naar me te kijken. Hij was al achttien jaar mijn partner en beste vriend. Zou dat nu voorbij zijn? We hadden al een hele tijd geen seks meer gehad, maar we waren een team. We waren elkaars beste vrienden. Ik zou er alles voor overhebben om hem niet helemaal te verliezen.

De kinderen kwamen met hun rugzakken in hun hand de trap af stormen, paktten hun broodtrommels en vertrokken terwijl ze ruziemaakten over iets belachelijks. Ik stond achter het raam en zag ze in Charlene’s Toyota pick-up stappen, die we haar voor haar zestiende verjaardag hadden gegeven, en wegrijden. Onze burens, Trevor en Marge, lieten hun golden doodle uit op het trottoir. Hun hond Sonny bleef staan om tegen de hoge palmboom voor ons huis te plassen. Ik woonde aan het eind van een doodlopende straat, wat een bijzonder veilige omgeving was voor kinderen om in

op te groeien. Ze fietsten en skateboardden op straat en ik hoefde me nooit zorgen over hen te maken. Sonny deed iets meer dan alleen plassen en Trevor bukte om het op te rapen. Ze hadden hun hele leven in Cocoa Beach gewoond en waren niet van plan om ooit weg te gaan. ‘Dit is het paradijs, maar vertel het aan niemand want dan willen ze hier allemaal naartoe komen,’ zeiden ze altijd.

Ik zwaaide naar hen en ze zwaaiden met een brede glimlach op hun gebruikte gezichten terug. Trevor en Marge waren allebei nog bijzonder fit voor hun leeftijd. Marge deed elke ochtend strandyoga met haar vriendinnen en Trevor was een enthousiaste surfer. Onze straat lag op maar twee straten afstand van het strand en hij stond ’s ochtends heel vroeg op om te gaan surfen. Soms zag ik hem haastig op blote voeten, alleen gekleed in een boardshort en met zijn surfplank onder zijn arm door de straat rennen. Dat was het teken dat de golven goed waren en de meeste bewoners van het stadje waarschijnlijk in de line-up wachtten. Bijna alle burens in mijn straat met maar acht woningen surften, stonden op paddleboards op de rivier of kajakten in het kanaal achter onze huizen. We hadden allemaal een boot bij onze steiger in de achtertuin liggen en maakten daar af en toe een tochtje mee. Het was trouwens al een tijd geleden dat Joe en ik voor het laatst met de kinderen op het water waren geweest. Ze vonden het vroeger geweldig en maakten ruzie wiens beurt het was om in de opblaasboot te zitten of op het wakeboard te staan en voortgetrokken te worden. Dat vonden ze super. Ik lachte om de herinneringen die we hadden verzameld en ineens voelde ik me afschuwelijk om wat ik mijn kinderen aandeed. Ze hadden geen idee wat er ging gebeuren, hadden geen idee dat hun wereld zou instorten als hun ouders uit elkaar gingen.

De gedachte alleen al maakte me misselijk.

‘Kun jij Zelda uitlaten?’ vroeg ik aan Joe. Hij knikte terwijl ik op mijn horloge keek. ‘Ik ben laat voor de ochtendbijeenkomst.’

2

Olivia

Ze lag voor op haar streeftijd. Olivia Thomsons Apple Watch vertelde dat in haar AirPods. Ze had de eerste kilometer in minder dan vijf minuten gelopen en dat was een goede tijd voor haar. Ze wilde vanochtend tien kilometer doen, zoals ze drie keer per week deed, om zich voor te bereiden op de halve marathon waarvoor ze zich had ingeschreven en die over twee maanden zou plaatsvinden. Vandaag voelde ze zich sterker dan in lange tijd was gebeurd. Ze vloog bijna terwijl ze door haar buurt rende en haar Salomon-hardloopschoenen op het trottoir roffelden. Intussen luisterde ze naar Pitbull; de opgewekte Cubaanse muziek zorgde ervoor dat ze nog sneller rende. Ze was eigenlijk geen fan van Pitbull, maar had ontdekt dat ze veel sneller was als ze naar zijn muziek luisterde.

Na twee kilometer vertelde haar Apple Watch haar dat ze de laatste kilometer in vier minuten en vijfenveertig seconden had gerend. Dat was een nieuw record voor haar en ze glimlachte. Olivia was begonnen met hardlopen nadat haar vriend hun relatie na zes jaar had verbroken. Op een dag, toen ze op de bank zaten en televisiekeken, had hij de film gepauzeerd en had hij haar vanuit het niets verteld dat hij bij haar wegging omdat hij een relatie wilde met de vrouw die al vijftien jaar haar beste vriendin was.

Ze was begonnen met rennen bij wijze van uitlaatklep voor de woede die zich binnen in haar ophoopte. Olivia was niet goed in het tonen van emoties, vooral niet van boosheid; in plaats daarvan kropte ze het op en volgens haar zus was dat niet gezond voor haar.

‘Je moet tegen hem schreeuwen. Word boos. Laat hem merken wat je gevoelens zijn,’ had ze haar keer op keer verteld.

Dat kon Olivia niet. Ze had om de een of andere reden het

gevoel dat ze daar het recht niet toe had en vond het bovendien niet prettig dat mensen haar kwetsbare kant zagen. Ze moest sterk overkomen. Ten slotte was ze een succesvolle beleggingsadviseur die zich staande hield in een mannenwereld. Ze mocht haar kalmte niet verliezen. Bovendien gunde ze haar ex het plezier niet om haar boos of zelfs verdrietig te zien. Ze had dus gewoon toegekeken terwijl hij zijn spullen inpakte en vertrok, om vervolgens te beslissen nooit meer met hem of Katie te praten. Ze had hen niet nodig en kon zich prima alleen redden.

Het rennen was de uitlaatklep die ze nodig had. Als ze haar lichaam tot het uiterste inspande, was ze in staat om alles los te laten; de woede, de tranen, de frustratie. Het kwam allemaal tegelijkertijd naar buiten, waarna haar lichaam zo veel pijn deed dat ze bijna moest overgeven.

Dat gaf haar een fantastisch gevoel.

Ze zag op haar horloge dat ze de derde kilometer in vier uur en vijfendertig seconden had gelopen. Olivia glimlachte breed. Dit was opnieuw een record. Ze kon het niet geloven. Normaal gesproken vertraagde ze tijdens de derde en vierde kilometer en worstelde ze tijdens de vijfde, voordat ze tijdens de zesde kilometer weer kon versnellen, maar vandaag niet.

Vandaag ging het geweldig.

Olivia sloeg de hoek om bij het roze huis, dat ze heel schattig vond, en rende naar de vijver. In het midden stond een prachtige fontein waardoor de hele buurt er duur uitzag. De oude huizen met tuinen die erop uitkeken waren schitterend. Olivia lette altijd op of er een te koop stond, want ze wilde hier dolgraag wonen. Ze had het geld ervoor, maar ze kwamen zelden in de verkoop.

Ze keek naar een klein huis met een veranda rondom en een heerlijke omheinde tuin. 'Dat huis zou ik dolgraag willen hebben,' mompelde ze tegen zichzelf. Het was haar absolute favoriet omdat de tuin zo besloten was. Ze had vaak geprobeerd om naar binnen te kijken als ze over het pad rond de vijver rende, maar de hoge struiken blokkeerden het zicht. Dat leek haar heel prettig.

'Privacy is alles,' mompelde ze terwijl ze verder rende. Ze was niet van plan te vertragen nu het zo goed ging. Ze zou om de vijver

rennen en dan terugkeren. Als ze halverwege was had ze vijf kilometer gerend, dan was ze op de helft. Olivia ademde de frisse lucht diep in. Ze kon de oceaan en het strand aan de andere kant van A1A ruiken. Ze rende af en toe over het strand, maar dat was heel zwaar voor haar knieën als het geen eb was. Ze was bang om een blessure op te lopen en wat moest ze dan doen? Ze moest gewoon rennen. Haar zus zei dat ze verslaafd was en misschien had ze gelijk.

Maar goed, je kon aan ergere dingen verslaafd zijn.

Olivia schudde haar hoofd en glimlachte bij het idee dat haar zus haar eigen leven niet op orde had, maar wel kritiek had op dat van Olivia. Wie dacht ze wel niet dat ze was om tegen haar te zeggen dat ze om haar verlies moest rouwen en haar emoties onder ogen moest zien?

Dat was allemaal onzin.

Olivia had haar eigen manier om met situaties om te gaan en rennen was het enige wat ze nu nodig had.

Ze liep de vijfde kilometer in vier minuten en veertig seconden, wat langzamer was dan de vorige kilometer. Ze zou moeten versnellen als ze haar persoonlijke record wilde verbeteren zoals haar bedoeling was. Ze mocht nu niet vertragen.

Olivia versnelde, dwong haar benen tot het uiterste en voelde haar hart bonzen terwijl ze over het pad rond de vijver sprintte. Ze keek even naar de fontein in het midden en de manier waarop de stralen van de zon erop vielen, waardoor een prachtig licht werd gecreëerd. Ineens werd haar aandacht door iets anders getrokken.

In eerste instantie dacht ze dat het een alligator was. Ze had die af en toe in de vijver gezien, wat niet ongewoon was omdat ze in de meeste vijvers in Florida voorkwamen. Iets aan deze dobberende massa was echter anders.

Hij bewoog op en neer onder het wateroppervlak.

Was het een dier?

Olivia staaarde ernaar terwijl ze de plek naderde waar de massa vastzat tussen de wortels van de mangrovestruiken die aan de rand van de vijver groeiden. Ze realiseerde zich niet eens dat ze langzamer ging lopen, tot haar horloge haar vertelde dat ze ver achterliep op haar streeftempo.

Daar luisterde Olivia echter niet naar. Ze haalde haar AirPods uit haar oren, bleef staan en staarde naar de massa in het water, vooral naar het roze shirt dat op de oppervlakte dreef.

Toen schreeuwde ze.

3

Billie Ann

‘Billie Ann Wilde, wat heb je in godsnaam met je haar gedaan? Ga je bij het leger of zo?’ Big Tom keek me ernstig aan. ‘Wacht even, je gaat me niet toch vertellen dat het terug is, of wel soms? Is de kanker terug?’

Ik hief mijn hand om mijn collega ervan te weerhouden iets te zeggen waarvan hij later spijt zou hebben.

‘Luister naar me,’ zei ik. ‘Het is niet terug. Ik ben nog steeds in remissie.’

Hij staaarde met zijn bruine ogen naar me en er verscheen een opgeluchte glimlach op zijn knappe gezicht. Tom was een forse man, vandaar zijn bijnaam. Hij was niet heel lang, maar wel breed, en daarnaast had hij een karakter waarmee hij in elke omgeving veel ruimte in beslag nam. Hij was bijzonder gespierd en ging meerdere keren per week samen met Scott, een andere collega van onze afdeling, naar de sportschool. Ik was onlangs bevorderd tot hoofd van de afdeling Moordzaken, wat in principe betekende dat ik de leiding over deze twee malloten had. Het waren fijne mannen en ze werkten hard. Ik was stapelgek op ze, maar ze waren jong en onervaren, terwijl ik niet ver van mijn geboorteplaats ervaring had opgedaan bij een andere afdeling Moordzaken.

Ik ben opgegroeid in de moerassen van Centraal-Florida, waar ik samen met de jongens uit de Green Swamp viste en op everzwijnen en alligators jaagde. Als ik een slang zag, wist ik dat ik er niet op moest trappen omdat hij mijn vriend was. Als hij mijn huis binnenglipte, wist ik hoe ik hem bij zijn nek moest pakken zodat hij me niet kon bijten en ik hem naar buiten kon brengen. Mijn vader heeft me vanaf het moment dat ik een geweer kon

vasthouden geleerd hoe ik ermee moest schieten en ik was een betere schutter dan mijn twee broers. Ik wist hoe ik moest omgaan met mannen zoals Tom en Scott omdat ik mijn hele leven niet anders had gedaan.

‘Zo, daar heb je me flink te pakken.’

‘Dat was mijn bedoeling niet, maar toch bedankt,’ zei ik.

Ik ging achter mijn bureau zitten, dat tegenover Toms bureau stond. Het nieuwe politiebureau in het centrum van Cocoa Beach, dat onlangs in gebruik was genomen, was een hoog, lelijk, vierkant, grijs gebouw; een belediging voor het oog in dit schilderachtige stadje met alle strandhuizen en bungalows uit de jaren zestig en zeventig. Het ruimteprogramma had destijds gebloeid en het stadje was gegroeid om de vele werknemers van het Kennedy Space Center te kunnen huisvesten.

Het gebouw waar we hiervoor zaten, was oud, had een lek in het dak vanwege een orkaan en op de muren en vloeren groeide schimmel. Tijdens de enorme regenbuien – die ’s zomers in het regenseizoen minstens één keer per dag plaatsvonden – regende het naar binnen, de airco was oud en functioneerde nauwelijks nog, en op hete zomerdagen zweetten we als otters. Het was geen wonder dat we van dit nieuwe, moderne gebouw genoten, hoewel het heel lelijk was.

‘Hoe zit het dan wel met je haar?’ vroeg Tom. Hij nam een slok uit zijn grote YETI-beker.

Ik wist dat er een proteïneshake in zat, de eerste van de minstens vier shakes die hij op zijn werk dronk.

‘Niet dat je er niet goed uitziet,’ voegde hij er met een knipoog aan toe. ‘Dat doe je altijd.’

Ik haalde mijn schouders op en streek over mijn haar. ‘Ik weet het niet. Ik vond het leuk om het kort te hebben en miste het. Bovendien is lang haar te warm in Florida.’

Ik glimlachte ongemakkelijk, terwijl ik mezelf in gedachten een standje gaf. Dit was een kans om hem de waarheid te vertellen. Ik moest het op een gegeven moment toch aan ze vertellen, maar ik was doodsbang dat ik hun respect zou kwijtraken. Dit voelde gewoon niet als het juiste moment.

Maar kwam er ooit een goed moment om zoiets te vertellen?

Doe het gewoon! Zeg het!

Ik haalde diep adem en keek naar mijn twee collega's. Tom staarde naar zijn computerscherm; waarschijnlijk las hij zijn e-mails voor de ochtendbijeenkomst. Scott was aan de telefoon. Zijn zachte, zwarte krullen bewogen op zijn voorhoofd terwijl hij praatte.

'Tom?'

'Hmm?' zei hij zonder van het scherm op te kijken

'Er is... Ik moet je iets vertellen.'

Hij nam een slok van zijn proteïnedrank en keek me aan. 'Wat is er aan de hand? Je ziet er heel serieus uit.'

'Ik... Ik wil je vertellen dat Joe en ik... Ik ben...'

Ik kon hem niet aankijken en hakte terwijl ik de juiste woorden probeerde te vinden.

'Wat is er met jou en Joe?' vroeg hij met een gefronst voorhoofd.

Ik keek in zijn ogen en de moed zonk me in mijn schoenen toen ik zijn bezorgde blik zag. Verdomme. Tom hield van Joe en dat gold ook voor Scott. Ze kwamen regelmatig bij ons barbecueën, waarbij de mannen kletsten terwijl ze vlees grilden. Dit zou zijn hart ook breken. Misschien zou hij me er zelfs om haten?

'Ik ben gewoon... Ik heb -'

Ik kreeg de kans niet om mijn zin af te maken omdat onze baas, politiefchef Jake Doyle, haastig zijn kantoor uit kwam. Hij keek naar Tom en mij.

'Jullie slaan de bespreking vanochtend over. Er wordt op dit moment een lichaam uit de retentievijver in South Brevard Avenue bij Tenth Street gehaald. De hulpdiensten hebben gemeld dat het gaat om een kind.'

Eerste druk oktober 2024
Dit is het eerste deel in de serie Florida Crime.

Oorspronkelijke titel *Don't Let Her Go*
Oorspronkelijke uitgever Bookouture
First published in Great Britain in 2024 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.
Copyright © Willow Rose, 2024
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Corry van Bree
Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn, naar een ontwerp van Lisa Brewster
Omslagbeeld © Arcangel
Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout
ISBN 978 90 261 7364 6
ISBN e-book 978 90 261 7365 3
ISBN luisterboek 978 90 261 7366 0
NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.